

TITU PÂNIȘOARĂ CRISTIAN BRÂNCUȘI LAURENȚIU POPESCU

**DISCIPOLII PROF. UNIV. DR. MUZICOLOG
PETRE BRÂNCUȘI, PARTEA II**

Imagini foto:

Prof. Mariana Davitoiu Tudor

ISSN 1842-550X

TITU PÂNIȘOARĂ CRISTIAN BRÂNCUȘI LAURENȚIU POPESCU

**Discipolii prof. univ. dr.
muzicolog Petre Brâncuși,
partea II**

Editura MĂIASTRA
Târgu-Jiu ❖ 2013

**Consiliul Local și Primăria Municipiului Târgu-Jiu
Liceul de Muzică și Arte Plastice "Constantin Brăiloiu" Târgu-Jiu
Teatrul Dramatic "Elvira Godeanu"
Biblioteca Județeană "Christian Tell"**

**SIMPOZIONUL NAȚIONAL
PETRE BRÂNCUȘI**

**EDIȚIA A XI-a
Târgu-Jiu, 25 mai 2013**

Avem deosebita plăcere de a vă invita la lucrările Simpozionului Național Petre Brâncuși, ediția a XI-a, care vor avea loc la Târgu-Jiu, în Sala Teatrului Dramatic "Elvira Godeanu", duminică, 25 mai 2013, începând cu ora 10⁰⁰, conform programului alăturat.

Tema simpozionului: "Discipolii prof. univ. dr. muzicolog Petre Brâncuși" - partea II.

Prezența Dumneavoastră ne onorează și vă așteptăm cu bucurie!

Primar,
Dr. ing. FLORIN CÂRCIUMARU

Domnului (Doamnei)

Program de desfășurare a lucrărilor simpozionului

Duminică, 25 mai 2013, ora 10

- Deschiderea lucrărilor simpozionului, de către prof. dr. Mihaela Sanda Popescu

- Alocuțiuni ale reprezentanților autorităților publice județene și locale

I. Comunicări ale invitaților la Simpozion:

- ❖ **Prof. Laurențiu Popescu** - *titlu rezervat*
- ❖ **Petre Rusu** - **realizator TVR** - *"Maestrul Petre Brâncuși, dascălul cu har unic și daruire totală, care a luminat drumurile și sufletele multor slujitori ai muzicii românești*
- ❖ **Conf. univ. dr. Livia Teodorescu** - *Petre Brâncuși, protector carismatic al muzicii românești în anii optzeci.*
- ❖ **Prof. Florin Berculescu** - *Puterea Cuvântului*
- ❖ **Conf. univ. dr. Rodica Nicolaescu** - *AB IMMO PECTORE*
- ❖ **Prof. dr. Gheorghe Gorun** - **directorul Colegiului Național „Spiru-Haret”** - *titlu rezervat*
- ❖ **Prof. univ. dr. Cristian Brâncuși** - *titlu rezervat*
- ❖ **Prof. dr. Mihaela Sanda Popescu**, - *Sinergia dascăl - discipol*
- ❖ **Muzicolog Vasile Tomescu** - *Cristian Brâncuși, un muzician de elită*

II. Program artistic

Radu și Anca Sinaci (violoncel și vioară).

În program lucrări de Johann Sebastian Bach, Wolfgang Amadeus Mozart și Reinhold Glier.

III. Evaluarea lucrărilor simpozionului

Înmânarea diplomelor de excelență din partea Primăriei și a Consiliului Local Târgu-Jiu, participanților care au contribuit la organizarea și desfășurarea lucrărilor simpozionului.

Cuvânt de închidere a manifestării, doamna prof. dr. Mihaela Sanda Popescu.

Psihologia și pedagogia... arhaisme?

(Acta, non verbal!; „Rațiune, nu afecțiune!”)

„Prostia e sora cea mai bună a răutății” **Sophocle**
„Ferește, Doamne, omul de teroarea prostiei” **Macol**

Psihologia (noțiune care provine din greceștile psiche = suflet și logos = cuvânt, teorie, studiu) denumește știința despre om, despre sufletul său (imaterial, necorporal care... „trăiește în om până la moartea acestuia”), dimensionându-i (prin procese specifice) întreaga viață interioară (psihică). „Sufletul e cel care stă pe car, corpul este carul, intelectul e vizitiul, mintea frâul și simțurile sunt caii” (Texte vedice din upanișade).

Preocupări asupra unor asemenea procese, prin Platon și Aristotel, s-au făcut remarcate încă din Grecia antică. Cercetări făcute ne spun că noțiunea ca atare s-a creat în secolul 14 ca, în secolul 17, aceasta, prin studiile unor teoreticieni ai domeniului, să se apropie foarte mult de preocupări filosofice încât, în secolul 18, noțiunea psihologie „să devină uzuală, ca parte integrantă a filosofiei”.

Secolul 19 antrenează și mai multe minți în studierea problemelor psihologiei care, complementar, apelează și la alte științe, antrenând, în felul acesta, contribuții antropologice, fiziologice, biologice, sociologice etc., ceea ce duce și la apariția primelor laboratoare de psihologie, formulându-se „clar și solid” obiectul psihologiei ca, în secolul 20, această ramură a filosofiei, prin... gestualism, freudianism, behaviorism etc., să-și creeze adevărate (și numeroase)... școli de psihologie, conturându-se chiar și diferite compartimente ale acesteia (psihologie cognitivă, a copilului, a muncii, a industriei, a ingineriei, psihologie animală, abisală etc.).

Această știință, păstrându-și obiectivele definiției, ne oferă instrumente cu ajutorul cărora trebuie să înțelegem psihicul omului (sau al comunităților umane), cu particularitățile lor (esențiale și constante) care, pe lângă stimularea cogniției umane, spre folosul major al acestora, le putem orienta (competent) și spre educația intelectuală și, în general, în orientarea benefică, în viață.

După o experiență de peste cincizeci de ani la catedră, am, cred, dreptul să-mi pun câteva întrebări. În România timpului nostru, asemenea deziderate au aplicare practică și benefică pentru om? Din păcate, nu se poate răspunde pozi-

tiv decât „doar parțial și cu mare îngăduință”. Cercetările (aplicative și fundamentale), inclusiv, în domeniul psihologiei, sunt încurajate? Sunt (și într-un caz și în celălalt) suficient de explicate și pertinente motivate?

Greșim, oare, când afirmăm că, în sistemul de învățământ românesc, psihologia a fost... îmbrâncită (cu o ușurință revoltătoare) din programele școlare? Această știință despre om, despre structura sa psihică (importantă pentru cunoașterea și orientarea sa în viață) cred că a fost neglijată (de multe ori, în favoarea unor interese mercantile), care n-au lăsat loc nici măcar unor explicații ale acestui fenomen revoltător (care nici nu s-ar fi putut motiva), apreciindu-se, probabil (sigur de... nechemăți în funcții de decizie), că luarea-n serios a acesteia, ar fi o pierdere de timp și pregătirea celor care trebuie să o predea în școală, ca și studiul acesteia de către tineret, nu-și mai au rostul, prioritățile tineretului de azi (în mare parte) fiind cu totul altele... pe lângă obligațiile școlare

Chiar așa! De ce ar mai interesa și la ce ar folosi, de exemplu, cunoștințe despre... senzații și felul lor? Sau, ce este adaptarea? (când aceasta, în variantă... pragmatică, românească, se învață... din mers?). Mai interesează pe cineva ce este percepția? Dar reprezentarea? Ce-i atenția, de câte feluri este și cum se educă? Ce e memoria, care sunt tipurile și calitățile acesteia? Mai are rost să educăm memoria la tineret? Dar imaginația, ce este? Gândirea, calitățile și procesele acesteia, mai interesează pe cineva? Cum se educă și aceasta, de care omul are nevoie toată viața? Auzi! Să se studieze procesele psihice! Ce-s emoțiile, dar dispozițiile? Ce e voința (care are pretenția să-i studiem multe... alea?). Ce-s acelea deprinderi? Dar obișnuințe? Dar... aptitudini? Ce e temperamentul? Dar talentul? Dar... caracterul?!!!

Conținuturi ale psihologiei? Fugi, domnule, de aici cu toate acestea că... supraîncarci procesul de învățământ și, mai ales, pe măriasa elevul (sau studentul) care, în timp ce primește note mari și foarte mari pentru... neinteres, declară deschis că... nu-l interesează școala. Dacă e ascultat și... nu scoate o vorbă, pentru care, profesorul, în loc de 2, îi dă 4, elevul își ia haina și... pleacă din clasă!!! Din comportamentul (al elevilor) acestora se știe ce-i interesează! „Tribuna învățământului” nu-i citită și de ...ministru? Și? Și...nimic!

Psihologia, ca și pedagogia (altă știință pedagogică, care are importanță majoră în pregătirea celor care vor deveni cadre didactice), ca și metodică predării fiecărei discipline școlare și universitare sunt obiecte de învățământ cu sfere și rost foarte precis, absolut necesare pregătirii viitorilor dascăli din sistemul de învățământ, care, primate responsabil, nu pot face nici cel mai mic rabat în însușirea lor, pentru desfășurarea unui învățământ de calitate. Stăpânirea acestor obiecte de învățământ, și o instruire fără reproș a conținuturilor care trebuie

predate, un comportament moral fără fisuri, vor face din fiecare cadru didactic un factor benefic învățământului românesc și... omului, în general.

Dar, dacă e adevărat că tot mai mulți absolvenți de facultăți sunt, de fapt, doar... „purători de diplome” de la facultăți (cărora nici fațada nu le-au văzut-o), sau de la facultăți care, imediat după 1989, au eliberat... diplome pe bandă rulantă „studentilor, la zi”, care n-au trecut pe acolo și au mers doar după diplome? Dacă e adevărat (cum se tot vorbește) că mulți din asemenea absolvenți sunt și... doctori care, predau în învățământul superior? Ce calitate a învățământului vor asigura astfel de... doctori, când ei, nici nu știu ce caută prin clasă sau aulă? Și, cum sunt „specialiști în... orientare”, la toți elevii și studenții (ca să nu fie probleme) dau note mari și foarte mari și... totul e OK! Cât câștigă în calitate un asemenea învățământ, cu o predare... după ureche?

Factorii de decizie pot (și, mai ales, vor?) să stopeze acest fenomen, care... se perpetuează? Și, de fapt, acești factori, au competența necesară funcției pe care o dețin? Oare de ce nu se vrea să se știe că elevul, studentul sau subordonatul, totdeauna „simte” (și nu se înșeală) că cel din fața lui e stăpân pe materia pe care o predă, sau pe obligațiile pe care le are, este foarte bine pregătit, predă sau... funcționează din tot sufletul, caz în care este... „urmat” de elevi, studenți sau subordonați, sau... este un amărât (ajuns acolo prin...) care, deseori, vrea să se impună prin cu totul altceva decât recomandă psihologia, pedagogia, metodică sau... deontologia profesională, scăzându-i tot mai mult prestigiul pe care vrea să îl aibă? Oare care să fie motivele pentru care, după unele cadre didactice se aruncă cu cretă, hârtie mototolită, li se răspunde obraznic etc.?

Și, de fapt, de ce astfel de comportamente se întâmplă doar la anumite cadre didactice? Și, iarăși, de ce asemenea comportamente (indecente) ale elevilor nu sunt reclamate de cadrul didactic insultat? Nu cumva de frică să nu i se spună că-i...incompetent și nu prea are ce căuta prin școală? Chiar nu se înțelege că asemenea...impostori aruncă o pată nemeritată asupra învățământului? Iată, motive prin care psihologia, pedagogia și metodică predării diferitelor discipline școlare trebuie foarte bine cunoscute și aplicate. Neglijarea acestora va mări ritmul marșului învățământului spre prăbușire, problemă care trebuie neapărat îndreptată de organele de decizie ale învățământului românesc.

Sau, mergându-se pe o minimă rezistență, se crede că învățământul e o... glumă și... merge de la sine? E o greșeală condamabilă, care trebuie corectată chiar de la... organul de decizie. Și mai condamabil este faptul că dacă asemenea decidenți „nu s-au omorât cu școala”, fac din aceasta o... glumă (foarte păgubitoare, pentru... stimularea învățăceilor). Dacă tot asemenea... decidenți

fac afirmații... aiuritoare (sigur că... din convingere), afirmând, de exemplu, că „țara n-are nevoie de... filosofi” (ca și de alți specialiști ai diferitelor domenii), ci de... tinichigii, încât un alt nechemat (pe funcție de ministru) a redus orele de filosofie-n licee, ca profesori reductabili să fie acum... șomeri, incompetența decidenților respectivi e mai mult decât dovedită. Să ne mai mire că asemenea... decidenți, cu zâmbetul pe buzele lor senzuale vor cere și desființarea „Centrului de logică al Academiei”, „Institutului Cultural Român” etc. Oare, după ce psihologia, pedagogia și metodică predării fiecărei discipline de învățământ (pentru care nici nu mai sunt profesori care să le predea) se vor neglija total, va mai trece mult timp până când, din mormanul de minte și competență de care (pe invers) asemenea indivizi nu mai au loc, vor dispune desființarea întregului învățământ și a oricărei manifestări de viață spirituală românească?

Oare unor asemenea... decidenți le spun ceva nume ca ale unor profesioniști în domeniu, ca H.I. Hemholtz, W. Wundt, G. Th. Fechner, A. Binet, Descartes, Locke, Mill, Hume, E. H. Weber etc. (ca să luăm absolut la întâmplare doar câteva competențe), care au slujit învățământul? Dar, mai apropiat de noi, Spiru Haret le spune ceva? Știu asemenea... decidenți că totdeauna România a avut învățământ și cadre didactice renumite pe plan european și mondial? Generațiile mai vârstnice ale cadrelor didactice oricând pot depune mărturie în acest sens. Este chiar atât de greu să se priceapă că învățământul românesc, pentru a reveni la cota atinsă cândva, nu se poate lipsi de cadre didactice care să cunoască foarte bine psihologia, pedagogia și metodică predării, să se conștientizeze că noțiunile enumerate mai sus, sunt obligatorii pentru un învățământ de calitate și viitori oameni bine instruiți și educați ai țării? Nu se gândește nimeni nici la îmbogățirea vocabularului activ al tinerilor de azi, maturii de mâine?

Oare se crede că dacă acum Europa are motive să rătă de probe indubitabile de semi-analfabetism românesc, în viitor va avea suficiente funcții (foarte bine plătite) pentru alți și alți semianalfabeți români? Cui folosește alungarea psihologiei, pedagogiei și metodicii în zona... arhaismelor? Pedagogia (altă știință... îmbrâncită), cea care în strânsă legătură cu procesele psihice (cu psihologia), prin diferite strategii suficiente și eficiente, oferea cândva argumente prin care demonstra că instrucția și educația (ce-or mai fi și alea?), care se desfășurau (cu toată responsabilitatea) în procesul de învățământ, au un caracter logic, necesar și permanent, și trebuia luată ca atare, știință al cărei conținut era foarte bine stăpânit de toate cadrele didactice pentru a o aplica minuțios la catedră, eficiența acesteia fiind mai mult decât demonstrată. Acum, aceasta chiar nu mai este necesară! Oare, cei care au purtat nume ca J. J. Rousseau, J. Amos Komensky, J. Piaget, G. W. Allport etc., etc., sau... mai de-ai noștri, ca, Spiru

Haret și, mai aproape, N. Apostolescu, V. Pavelcu, Șt. Odobleja, I. Bontaș, I. Cerghit, M. Golu, V. Țârcovnicu, și mulți, mulți alții, de ce n-au avut norocul să li se demonstreze acum „ce” și „cum” trebuie făcut în învățământ și și-au risipit viața cu lucruri... neinteresante?

Ar fi putut vedea cum totul, atât de important pentru eficiența sistemului de învățământ, se poate expedia, în... firave module pedagogice (în care, de multe ori, nici cei care le gestionează nu cred) și că, de fapt, cadrul didactic poate fi orice... „purător de diplomă”, fără să știe psihologie, pedagogie sau metodică, învățământul românesc mergând acum „à la légère”, pe... scurtătură, cultivându-se o condamabilă acrasie? Rezultate? Pe cine mai interesează? Ex nihilo, nihil! Totul e... conivență.

Chiar nu mai interesează învățământul românesc pe români? Nu cumva, o analiză axiologică foarte serioasă va concluziona că învățământul nostru trebuie regândit, pornind chiar de la... zero, prin aplicarea „ab imo pectore” a unui... mutatis mutandis?

Latinii au o zisă: „picătura găurește piatra nu prin forță, ci prin continua ei cădere!” Câte asemenea picături au trebuit să cadă pentru ca acum învățământul românesc să fie... ciuruit? Se poate, oare, repara ceva „dacă răului nu i se atacă temeliiile” (Vauvenargues)? Se știe foarte bine că adevărații dascăli proveneau din fostele școli normale (pedagogice), unde psihologia, pedagogia, metodică și, mai ales, practica pedagogică (urmată de analize minuțioase), cizelau viitorul dascăl până-n cele mai mici amănunte? Facultățile urmate, după aceea, pregăteau... specialiști ai diferitelor discipline școlare, baza... metodică rămânând școlile normale (pedagogice). Cine are interes ca învățământul românesc să meargă din rău, în mai rău și să nu fie orientat de... dascăli adevărați, nu de improvizați, specialiști în... nimic, cărora li se pare că-i dă competența afară din casă și în domeniul învățământului și... dau cu pumnul în masă?

Prof. Marin Colțan

